

Jesu Kristi uppenbarelse – Nummer sexton

Avslöjandet av de sju åskorna: en profetisk analys av Uppenbarelsboken och den dolda historien

Jeff Pippenger

2023-11-15

Vi har framlagt den följd av profetiska händelser som identifieras genom den dolda historien om de sju tordönen, vilken framställs i Uppenbarelsboken, kapitel elva till tretton. Vi har ännu inte kommit till den punkt i utvecklingen av dessa händelser där vi kommer att lägga historien om protestantismens horn och republikanismens horn ovanpå varandra. Inte heller har vi ännu berett en förståelsegrund för att exakt fastställa Islams roll i midnattsropets budskap. Det finns emellertid en mycket viktig sanning förbunden med dessa händelser, som visar vad en människa måste göra när hon förstår de sanningar som håller på att avförseglas. Välsignelsen i Uppenbarelsboken innefattar ansvaret att ”bevara” det som är skrivet.

Den historiska linje som nu öppnas förmedlar Guds skapande kraft till dem som vill höra, läsa och bevara det som där är skrivet. Det är därför tid att bryta upp från vår betraktelse av Jesajas sista profetiska framställning och Uppenbarelsboken kapitel elva till tretton, för att fastställa innebörden av de ”tre och en halv dagarna” då Elia och Mose låg döda på gatan på informationens supermotorväg, som löper genom de döda, torra benens dal. Det vi nu skall identifiera är symboliken i ”öknen”.

I den föregående artikeln identifierade vi fyra profetiska vittnen om den följd av händelser som fastställs genom de sju åskornas dolda historia. Linjen om Kristi avbild, linjen om de två vittnena, linjen om vilddjurets avbild och linjen om den förfalskade kungen i norr.

Den andra hälften av den falske kungen i norrs linje börjar med påvedömets maktövertagande år 538. Därefter trampade påvedömet, den andliga falska kungen i norr, ned det andliga Jerusalem och det andliga Israel under ettusen tvåhundra sextio år.

Och de skall falla för svärdsegg och föras bort som fångar till alla nationer; och Jerusalem skall bli nedtrampat av hedningarna, till dess att hedningarnas tider har fullbordats. Lukas 21:24.

Johannes fick befallning att mäta både helgedomen och hären, men han fick också befallning att lämna förgården utanför, ty den hade blivit given åt hedningarna under ett tusen två hundra sextio år.

Och en rörstav, lik en käpp, gavs åt mig; och ängeln stod där och sade: Stå upp och mät Guds tempel och altaret och dem som tillber därinne. Men förgården som är utanför templet skall du lämna åt sidan och inte mäta den; ty den är given åt hedningarna, och den heliga staden skall de trampa under fötterna i fyrtiotvå månader. Uppenbarelsboken 11:1, 2.

Johannes och Lukas vittnar om att hedningarna ”trampar ned” ”Jerusalem” under ”fyrtiotvå månader”. Johannes anger tidslängden, och Lukas markerar historiens avslutning. Dessa två

vittnen behandlar den fråga som ställs i Daniel kapitel åtta, vers tretton.

Sedan hörde jag en helig tala, och en annan helig sade till den som talade: Hur länge skall synen om det dagliga offret och förödelsens överträdelse vara, så att både helgedomen och härskarorna blir nedtrampade? Daniel 8:13.

Frågan om den tid under vilken helgedomen och härskarorna skulle trampas under fötterna identifierar två förödande makter som skulle fullborda handlingen att trampa ned Jerusalem, vilket i Daniel framställs som ”helgedomen” och även ”härskarorna”. Den korrekta grundläggande förståelsen av denna vers, sådan den uttrycks av J. N. Andrews, är att versen identifierar två förödande makter som trampade ned både helgedomen och härskarorna. Den första förödande makt som identifieras i versen är hedendomen, och den andra är påvedömet. Ordet ”härskaror” är Daniels uttryck för det som Johannes benämner ”de tillbedjare” i templet, det vill säga i Jerusalem.

”DET FINNS TVÅ ”ÖDELÄGGELSER” I DANIEL 8.—Detta faktum görs så tydligt av Josiah Litch att vi återger hans ord:

”’Det dagliga offret’ är den nuvarande lydelsen i den engelska texten. Men något sådant som offer återfinns inte i originalet. Detta medges allmänt. Det är en gloss eller en tolkning som översättarna har lagt in. Den rätta läsarten är: ’det dagliga och förödelsens överträdelse’, där det dagliga och överträdelsen är förbundna med ’och’; den dagliga förödelsen och förödelsens överträdelse. De är två förödande makter, som skulle ödelägga helgedomen och härskarorna.’—Prophetic Expositions, Volume 1, page 127.

Det är uppenbart att helgedomen och härskarans skara skulle trampas under fötterna genom det dagliga och förödelsens överträdelse. En noggrann läsning av vers 13 avgör denna sak. Och detta faktum fastställer ett annat, nämligen att dessa två förödelser är de två stora former under vilka Satan har försökt omstörta Jehovas tillbedjan och sak. Herr Millers anmärkningar om innebörden av dessa två termer, och den väg han själv följde för att fastställa denna innebörd, framläggs under följande rubrik:

”DE TVÅ ÖDELÄGGELSERNA ÄR HEDENDOM OCH PÅVEDÖME”

”Jag läste vidare och kunde inte finna något annat fall där det [det dagliga] förekom, utom i Daniel. Därefter tog jag [med hjälp av en konkordans] de ord som stod i samband med det: ’ta bort’; han skall ta bort ’det dagliga’; ’från den tid då det dagliga skall tas bort’ osv. Jag läste vidare och tänkte att jag inte skulle finna något ljus över texten; till sist kom jag till 2 Thessalonikerbrevet 2:7, 8. ’Ty laglöshetens hemlighet är redan verksam; endast måste den som nu håller tillbaka ännu göra det, till dess han har röjts ur vägen, och sedan skall den laglöse uppenbaras’ osv. Och när jag hade kommit till den texten, åh! hur klar och härlig sanningen framstod! Där är det! Det är ’det dagliga’! Nåväl, vad menar Paulus med ’den som nu håller tillbaka’, eller hindrar? Med ’syndens människa’ och den ’laglöse’ avses påvedömet. Nåväl, vad är det som hindrar påvedömet från att bli uppenbarat? Jo, det är hedendomen; ja, då måste ’det dagliga’ betyda hedendom.” — Second Advent Manual, sidan 66.” J. N. Andrews, The Sanctuary and the 2300 Days, 33, 34.

Till uppfyllelsen av de ”sju tiderna” i Tredje Mosebok 26 trampade hedendomen ned helgedomen och härskarans för tolv hundra sextio år, och därefter utförde påvedömet samma verk under ytterligare tolv hundra sextio år. Påvedömet hade trampat ned Jerusalem i tolv hundra sextio år enligt Lukas och Johannes, tills påvedömet erhöll sitt dödliga sår år 1798. Om man drar av tolv hundra sextio år från 1798, kommer man till 538. Om man drar av tolv hundra sextio år från 538, kommer man till 723 f.Kr., då Assyrien, den bokstavliga kungen i norr vid den tiden, förde Israels nordliga rike bort i fångenskap.

Johannes hänvisar endast till de ett tusen två hundra sextio åren då påvedömet trampade ned helgedomen och härskaran, men Lukas behandlar båda perioderna om ett tusen två hundra sextio år då hedendomen och påvedömet trampade ned Jerusalem, ty han säger: ”till dess att hedningarnas tider är fullbordade.” Lukas identifierar Jerusalems nedtrampande som mer än en enda ”tid”, eftersom han kallar det hedningarnas ”tidens” fullbordan.

Naturligtvis blev den milleritisk-adventistiska rörelsen år 1856 laodiceisk, och sju år senare förkastade de sanningen om de ”sju tiderna” i Tredje Moseboken 26, så det är omöjligt för adventismen att se dessa enkla bibliska fakta. Det faktum som jag identifierar är att de sju åskornas dolda historia, vilken identifierar tre vägmärken, och en tidsperiod mellan det första och det andra vägmärket, och därefter en andra tidsperiod mellan det andra och det tredje vägmärket, framställs inom den profetiska linjen för den falska kungen i norr.

Denna linje började år 723 f.Kr., då Israels nordrike fördes bort i fångenskap av Assyriens kung, en bokstavlig kung i norr. Sedan, år 538, gavs den andlige kungen i norr makt, och därefter trampade han ned det andliga Jerusalem i ytterligare ett tusen två hundra sextio år, tills han fick ett dödligt sår år 1798. Från 723 f.Kr. till 538 var de makter som höll Israel i underkuvelse alltid hedniska makter.

Kristi linje identifierar smörjelsen av den sanne kungen i norr vid hans dop år 27, och tolvhundrasextio profetiska dagar senare blev han korsfäst. Hans lärjungar blev därefter bemyndigade att framföra budskapet om den sanne kungen i norr, fram till Stefanos stening år 34. Den enda gång Kristus inte vandrade under hela de tolvhundrasextio dagarna av sin tjänst, var när han red in i Jerusalem i det triumfatoriska intåget. Han trampade därför ner Jerusalem i tolvhundrasextio dagar, liksom hans lärjungar gjorde efter korset. Båda linjerna, den förfalskade kungen i norr och Kristus, den sanne kungen i norr, trampade ner Jerusalem och härskaran i tolvhundrasextio dagar.

Hedendomen var en förfalskning av den jordiska helgedomstjänstens gudstjänstsystem hos de bokstavliga judarna, och påvedömet är en förfalskning av den himmelska helgedomstjänsten hos de andliga judarna. Hedendomens ett tusen två hundra sextio år löpte parallellt med Kristi ett tusen två hundra sextio dagar, och påvedömet ett tusen två hundra sextio år löpte parallellt med lärjungarnas ett tusen två hundra sextio dagar.

Var och en av de två raderna innehåller samma profetiska struktur av de sju åskornas dolda historia, vilken började offentligt förseglas upp i juli 2023. Uppförseglingen åstadkoms delvis genom erkännandet av Milleritrörelsens första besvikelse. Deras första besvikelse inledde en

tidsperiod som i liknelsen om de tio jungfrurna kallas ”dröjsmålstiden”. ”Dröjsmålstiden” upphörde vid lägermötet i Exeter, New Hampshire, när budskapet om midnattsropet hade blivit fullt fastställt. Lägermötet i Exeter blev det andra vägmärket, vilket därefter inledde en tidsperiod under vilken budskapet om midnattsropet förkunnades, till dess att det tredje vägmärket av dom och den sista besvikelsen anlände.

De tre vägmarkeringarna var den första besvikelsen, midnattsropsbudskapet och den sista besvikelsen. Dessa tre vägmarkeringar motsvarar det hebreiska ordet ”sanning”, som representerar den första, den trettonde och den sista bokstaven i det hebreiska alfabetet. Att den första och den sista båda är besvikelser utgör signaturen för Alfa och Omega.

Det finns ingen direkt motsvarighet till ett tusen två hundra sextio dagar i Milleritrörelsens historia, men Milleritrörelsens historia är den första rörelsens historia och utgör därför en förebild för den sista rörelsen. Historien om den första besvikelsen i den sista rörelsen började den 18 juli 2020, och den illustreras i Uppenbarelsboken kapitel elva. I Uppenbarelsboken kapitel elva dödas de två vittnena, vilket markerar den första besvikelsen i den sista rörelsen, vilken förebildades av den första rörelsen.

I Uppenbarelsboken elva inledde besvikelsen en period om ett tusen två hundra sextio dagar då deras döda kroppar låg på gatan och därmed utmärkte liknelsens dröjsmålstid. Vid sin uppståndelse lyfts de upp såsom ett baner i samma stund som domen över söndagslagen. De två vittnenas historia innefattar en symbolisk period om ett tusen två hundra sextio dagar.

Detaljerna kring den tredje ängelns rörelse i de sju dundrens dolda historia ger långt större specificering än de andra parallella linjerna, men den tredje ängelns linje, den sanne konungen i nordens linje och den förfalskade konungen i nordens linje har alla samma profetiska kännetecken: en begynnelsepunkt, följd av en tidsperiod som sträcker sig till en mittpunkt, vilken följs av en tidsperiod som sträcker sig till domen vid slutpunkten.

De ettusen tvåhundrasextio dagarna utgör ett huvudelement i de sju åskornas dolda historia. De ettusen tvåhundrasextio dagarna symboliseras som en ”öken” i Uppenbarelsboken kapitel tolv.

Och kvinnan flydde ut i öknen, där hon har en plats beredd av Gud, för att man där skulle föda henne i ett tusen två hundra sextio dagar. Uppenbarelsboken 12:6.

Församlingen flydde ut i öknen för att undkomma den påvliga maktens förtrampande under ett tusen två hundra sextio år. Vers fjorton ger ytterligare ett vittnesbörd.

Och åt kvinnan gavs den stora örnens två vingar, för att hon skulle flyga ut i öknen till sin plats, där hon får sitt uppehåll under en tid och tider och en halv tid, undan ormens ansikte. Uppenbarelsboken 12:14.

Församlingen flydde undan drakens och påvedörets förföljelse i ettusen tvåhundrasextio år, och därför är ”öknen” en symbol för de ettusen tvåhundrasextio dagarna. Detta tal förekommer uttryckligen sju gånger i Daniels bok och Uppenbarelsboken, men det framställs på flera andra sätt i Skriften. I varje fall representerar det de ”sju tiderna” i Tredje Moseboken tjugosex.

Vare sig det var hedendomen som trampade ned helgedomen och härskarorna från 723 f.Kr. till år 538, eller påvedömet som trampade ned det andliga Jerusalem och tillbedjarna däri, var det en illustration av Guds folks förskingring, vilken förorsakades av att Guds folk bröt förbundet om "landets sabbater", såsom det framställs i Tredje Mosebokens kapitel tjugofem och tjugosex. I kapitel tjugosex kallas det Guds förbunds tvist.

Och jag skall låta ett svärd komma över er, som skall utkräva hämnd för mitt förbunds sak; och när ni samlas inom era städer, skall jag sända pest bland er, och ni skall överlämnas i fiendens hand. 3 Moseboken 26:25.

Upproret mot Guds förbund drog över Guds folk det slaveri och den förskingring som framställs som "mitt förbunds tvist". Att inte förstå detta straff, som Daniel kallar Mose "förbannelse" och "ed", och som också kallas "mitt förbunds tvist", gör en människa blind för den djupare innebörden av Kristi verk såsom det framställs i Daniel kapitel nio. En återkommande bedömning i Ellen Whites skrifter av Guds folk, som befinner sig i laodiceisk blindhet, är att de inte kan "resonera från orsak till verkan". Du må bekänna att du förstår de ett tusen två hundra sextio åren av den mörka medeltiden, men om du inte känner "orsaken" till detta nedtrampande är du blind.

Och han skall befästa förbundet med många under en vecka; och mitt i veckan skall han avskaffa slaktoffer och matoffer, och på styggelsernas vinge skall ödeläggaren komma, ända till dess att fullbordan kommer, och det som är fast beslutat skall utgjas över den ödelagda. Daniel 9:27.

Kristi bekräftelse av förbundet är direkt förknippad med "tvisten om hans förbund". Varaktigheten av "förbannelsen" var tvåtusen femhundra tjugo år, och varaktigheten av att Kristus bekräftade just detta samma förbund var tvåtusen femhundra tjugo dagar. I överensstämmelse med det hebreiska ordet "sanning", som tillhandahåller strukturen för den dolda historien om de sju tordönen, ägde den profetiska vecka under vilken Kristus skulle bekräfta sitt förbund tre vägmärken, vilka representeras av den hebreiska alfabetets första, trettonde och sista bokstäver.

Veckans första vägmärke var Hans dop, det andra vägmärket var korset och det sista var Stefanos död. Att vägra att se de "sju tiderna" i Tredje Mosebok tjugosex, så som de himmelska änglarna ledde William Miller att se de "sju tiderna", undanröjer möjligheten att fullt ut se just den profetia där Kristus utgöt sitt blod och bekräftade just det förbund som Hans bokstavliga forntida folk hade förkastat. Var och en som till sist blir frälst kommer endast att ha en partiell och ofullständig förståelse av "sanningen". Men ingen blir frälst som avsiktligt vägrar att se "sanningen". Det finns endast en väg till Fadern, och det är genom Jesus, och Jesus är "sanningen".

Detta är en värdefull insikt att begrunda, ty den talar om förbundet i Tredje Moseboken tjugofem och tjugosex. "Förbannelsen" med de "sju tiderna" kom över det forntida bokstavliga Israel genom deras ovilja att tillämpa föreskrifterna om att låta landet vila och att fullgöra jubelårets anvisningar. Det var en underlåtenhetssynd. Förbannelsen kom över dem därför att de underlät ett verk som de hade fått befallning att utföra, snarare än därför att de direkt hade brutit mot ett bud, såsom du skall icke dräpa eller du skall icke stjäla. De ignorerade helt enkelt föreskrifterna som hörde samman med att låta landet vila. Adventister som helt enkelt inte godtar de "sju tiderna" (som änglarna

ledde William Miller att upptäcka), därför att de av vilket osanktionerat skäl det än må vara helt enkelt aldrig har tagit sig tid att verkligen undersöka sanningen, åstadkommer samma slags uppror genom underlåtenhet genom att åsidosätta samma förbundsinformation som det forntida bokstavliga Israel åsidosatte. Begynnelsen illustrerar slutet.

De ett tusen två hundra sextio dagarna i Uppenbarelseboken tolv, som identifieras som en ”öken”, är en symbol för de ”sju tiderna”. Både de ett tusen två hundra sextio dagarna av Kristi tjänst och de ett tusen två hundra sextio dagarna av lärjungens tjänst representerar hela den vecka under vilken förbundet bekräftades. Både de ett tusen två hundra sextio åren då hedendomen trampade ned Guds folk och de ett tusen två hundra sextio åren då påvedömet trampade ned Guds folk representerar hela de ”sju tiderna” av Moses förbannelse.

I Uppenbarelseboken elva, efter ett tusen två hundra sextio dagar, förs de döda benen åter till liv för att ingå förbund som de etthundrafyrtiofyra tusen. Men för att de skall kunna fullgöra den förbundsrelationen, åläggs de att uppfylla förbundets villkor, liksom Daniel gjorde i kapitel nio. Villkoren i förbundet om de ”sju tiderna” innehåller särskilda anvisningar för dem som befinner sig i fiendens land. När de som vaknar upp till verkligheten att de har blivit kringspridda önskar återvända till Herren, ger Tredje Moseboken tjugosex anvisningar om hur de skall återvända.

Och de av er som blir kvar skall försmäktas i sina missgärningar i sina fienders länder; också i sina fäders missgärningar skall de försmäktas tillsammans med dem. Om de då bekänner sin missgärning och sina fäders missgärning, det trolöshetsbrott varmed de handlade trolöst mot mig, och att de också vandrade i fiendskap mot mig, och att också jag vandrade i fiendskap mot dem och förde dem in i deras fienders land — om då deras oomskurna hjärtan ödmjukas, så att de tar emot straffet för sin missgärning — då skall jag komma ihåg mitt förbund med Jakob, och också mitt förbund med Isak, och också mitt förbund med Abraham skall jag komma ihåg; och landet skall jag komma ihåg. 3 Moseboken 26:39–42.

Uttrycket ”förtvina” i Skrifterna betyder att upplösas, fördärvas och förtäras. Att förtvina är att förfalla till döda, torra ben. Och anvisningen identifierar döden, ty den framställer dem som vaknar upp till sitt tillstånd såsom varande ”i era fienders land.”

Den siste fienden som skall förgöras är döden. 1 Korinthierbrevet 15:26.

Den 18 juli 2020 inträffade den första besvikelsen i den tredje ängelns rörelse. Den har förebildats av alla de andra första besvikelserna i de heliga profetiska reformlinjerna. Hesekiel kapitel trettiosju identifierar Guds folk i de sista dagarna som sådana som har upplösts, fördärvats och förtärts, tills de helt enkelt var en dal av döda, torra ben. De befinner sig i fiendens land, vilket är dödens land. I Uppenbarelseboken elva blev de två vittnena dödade och lämnade på gatan. Alla profeterna är samstämmiga med varandra. Mose talar därför till dem som är döda på gatan som löper genom Hesekiels dal. I sitt besvikna tillstånd får de undervisning genom Jeremia.

Därför säger Herren så: Om du vänder om, skall jag låta dig komma tillbaka, och du skall stå inför mig; och om du avskiljer det dyrbara från det usla, skall du vara som min mun. Låt dem vända tillbaka till dig; men du skall inte vända tillbaka till dem. Jeremia 15:19.

Jeremia får veta att om han önskar tala för Gud, måste han återvända, och därigenom måste han skilja det dyrbara från det usla. Sammanhanget i avsnittet visar att det usla är dem som han inte ska återvända till. När han i avsnittet framställs i sitt besvikna tillstånd, uppger han att han var ensam.

Jag satt inte i bespottarnas församling och glädde mig inte; jag satt ensam för din hands skull, ty du hade fyllt mig med harm. Jeremia 15:17.

Jeremia satt inte i ”bespottarnas församling”, ty han satt ensam. Han skulle inte återvända till de usla, vilka är bespottarnas församling. År 1863 började adventismen sin återgång till ”bespottarnas församling”, när den återvände till Babylons döttrars bibliska metodologi för att förkasta Moses’ ”sju tider”. Men Jeremia talar mer specifikt om de sista dagarna än om den milleritiska historien. När de som befinner sig i de döda benens dal vaknar upp till insikten att de befinner sig i fiendens land, skall de aldrig återvända till dem som glädde sig över deras död på gatan. Den gruppen kan återvända till Jeremia, men han kan inte återvända till dem.

Men om de skall återvända, måste de också uppfylla de anvisningar som gavs av Mose och som är direkt förbundna med de ”sju tiderna”. De som är döda på gatan i Uppenbarelseboken elva, är döda i tre och en halv dag, vilket profetiskt är ”öknen”.

Därför åstadkoms de dödas första uppvaknande genom ett budskap som gör att benen fogas samman, men de är ännu inte levande. Det krävs budskapet om de fyra vindarna, vilket är beseglingsbudskapet, för att göra dem till en väldig här. Det första budskapet som för dem samman kommer från en ”röst”.

Trösta, trösta mitt folk, säger er Gud. Tala ljuvligt till Jerusalem och ropa till henne, att hennes vedermöda är fullbordad, att hennes missgärning är försonad; ty av Herrens hand har hon fått dubbelt för alla sina synder. En röst ropar i öknen: Bered Herrens väg, gör i öknen en jämn banad väg för vår Gud. Varje dal skall bli upphöjd, och varje berg och höjd sänkt; det krokiga skall bli rakt och oländig mark jämn. Jesaja 40:1–4.

Rösten kommer från öknen, vilken är en symbol för de ”sju tiderna” av förskingring. Den rösten är i öknen, ty också Heseziel fördes till de döda benens dal. Han vittnade från själva dalen, inte på avstånd.

Herrens hand kom över mig, och han förde mig bort i Herrens Ande och satte ned mig mitt i dalen, som var full av ben. Heseziel 37:1.

Dalen är tre och en halv dagars ödemark. Röstens löfte är att Jerusalems missgärning är förlåten och att hennes krigstjänst är fullbordad. Löftet representerar beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen som fullbordas i de sista dagarna. Men förlåtelsen av hennes missgärning är förknippad med att hon får ”dubbelt” för alla sina synder. Det botemedel som Mose erbjuder kräver en bekännelse inte bara av deras egna missgärningar, utan också av deras fäders missgärningar. Om de vill uppfylla det budet, skall deras missgärning bli förlåten.

Vi kommer att fortsätta med dessa sanningar i nästa artikel.

Ja, hela Israel har överträtt din lag genom att vika av och inte lyda din röst; därför har förbannelsen utgjutits över oss, och den ed som är skriven i Mose, Guds tjänares, lag, eftersom vi har syndat mot honom. Och han har bekräftat sina ord, som han talade mot oss och mot våra domare som dömde oss, genom att låta en stor olycka komma över oss; ty under hela himlen har inte skett något sådant som det som har skett med Jerusalem. Såsom det är skrivet i Mose lag, har all denna olycka kommit över oss; ändå frambar vi inte vår bön inför Herren vår Gud, så att vi skulle vända om från våra missgärningar och förstå din sanning. Daniel 9:11–13.